

Fem allò que pertoca

Dc, 7/01/2015 per La Salle Catalunya
[Educació en nous paradigmes](#)

Jordi Jover, patró de la Fundació Comtal

L'any 2014 va fer 20 anys que un grup de, en aquell moment, joves, vam iniciar una aventura per nosaltres llavors gens agosarada, tot i que el temps ha dit que un pèl atrevida i ben segur arriscada. Ha sortit bé.

Avui la Fundació Comtal (www.comtal.org) és una petita o gran entitat arrelada al territori i als seus veïns.

Arrel de l'experiència viscuda tot realitzant camps d'estiu d'arranjaments de pisos al barri del casc antic de Barcelona, pensàrem que havíem de fer quelcom per la canalla del barri que corria molts de riscos.

Les nostres arrels, llavors i ara, són vinculades a La Salle, on el seu fundador fa més de 350 anys va decidir apostar fermament per l'educació dels més pobres.

Per tant, havíem de treballar per la millora de l'educació d'aquests infants i joves del barri.

I què ens hi movia?

Ben segur, el nostre esperit solidari i la cruesa de moltes històries de vida que en aquells moments ens interpel·laven. Tots veníem de grups i moviments de Fe amb implicacions diverses, però amb un compromís social cristià ferm.

Ara, amb la perspectiva dels 20 anys i molta feina feta pel camí, amb errades i encerts, reflexiono una mica més sobre el perquè.

Aquell compromís com a cristià fet de manera inconscient, però molt ferm i tossut ens empenyia a fer quelcom pels altres. Ben segur que no ho fèiem per guanyar-nos el cel, però l'esperit impulsava allò que realitzàvem, perquè és cada vegada més evident que ho hem de fer si ens sentim creients i seguidors de Jesús. Ha d'anar implícit.

No té cap sentit passar llista del que toca o no toca com a cristià. Es allò de cristians de nom i fets, perquè sinó perd tot el sentit.

Fa pocs dies el Bisbe Taltavull ens ho recordava: No hi ha seguiment de Jesús, si no hi ha compromís cap els altres. No hi ha opció pels pobres; és inherent al fet cristià.

Per tant, el compromís que prenem com a creients, el fem quotidià, el treballem dia a dia, amb més o menys encerts. No ha d'ésser complicat, fem-ho senzill. Segurament tot plegat llavors serà més creïble i coherent.

I aquest camí viscut de manera complaguda, ens porta a fer feliços i a ser feliços amb senzillesa evangèlica i a fer allò que pertoca, a ser creients en servei, perquè no hi ha cap altra manera.